

It is part XXVIII Nai Patta Officiel or: Lust for Life

Van Gogh AiR, Klein-Zundert

Reinout Scholten van Aschat

Bas van den Hurk

Jochem van Laarhoven

Lotte Driessen

Bram Suijker

Mattias van de Vijver

Bibi Scholten van Aschat

Matthijs van de Sande Bakhuyzen

Samieh Shahcheraghi

Sofie Hollander

Joost de Haas

Rob van Kranenburg

Aviana

Loran van de Wier

Een jam atelier

De monumentale houten schuur met hoge nok is op zichzelf al een verschijning. Bij binnenkomst vallen vooral de lange stukken gekleurde stof op, die de schuur van boven tot onder opdelen in verschillende kleinere ruimtes. In het middelste vierkant pronkt een orgel, her en der liggen videocamera's, een aantal tv-schermen staan uitgestald, de grond is bezaaid met tekeningen en stapels uitgeprinte teksten: alles klaar om aangeraakt te worden.

Jochem van Laarhoven, Bas van den Hurk en Reinout Scholten van Aschat hebben voor drie maanden de Vlaamse schuur op het landgoed De Moeren tot hun beschikking om

hun onderzoek naar de relatie tussen beeldende kunst en theater voort te zetten. De schuur hebben zij omgedoopt tot een plek waar werken, koken, slapen, eten, lezen, converseren en jammen elkaar afwisselen, of eigenlijk: dwars door elkaar heen lopen. Je zou kunnen zeggen dat de twee keer dat ik langs ben geweest op het landgoed in Zundert beide van een heel andere aard waren. De eerste was een familiebezoek en de tweede zou meer als een werkbezoek omschreven kunnen worden. Al hoewel, het blijkt toch lastig om die twee zaken van elkaar te scheiden. In hoeverre kun je gezamenlijk koken en het praten over wat er hier in de schuur zoal gebeurt een werkbezoek noemen? Misschien raken we daar wel gelijk aan één van de kernelementen van deze residentie: Jochem, Bas en Reinout hebben een plek gecreëerd waar werk en leven, kunst en het alledaagse op een organische wijze in elkaar overvloeien.

Vanuit hun achtergrond in de beeldende kunst laten Jochem en Bas, die al een aantal jaar samenwerken rond een gedeelde kunstpraktijk, zich inspireren door werkprocessen binnen het theater. Een belangrijk onderdeel daarvan is de inmiddels langdurige samenwerking met Reinout. Het repetitieproces waarin een groep theatermakers zonder een onderlinge hiërarchie telkens nieuwe voorstellingen doet voor acts door direct 'de vloer' op te gaan om iets uit te proberen is een vorm van werken die Jochem en Bas enorm aanspreekt. De atmosfeer waarbij iedereen op een gelijkwaardige wijze iets in de groep kan gooien en op elkaar kan reageren of voortborduren is voor hen heel verfrissend. Andersom zijn de eigenschappen die horen bij het klassieke atelier van een beeldend kunstenaar voor een theatermaker als Reinout juist heel aantrekkelijk: het onderzoekende karakter waarbij het eindresultaat minder of misschien wel niet centraal staat en de afwezigheid van een afgebakende hoeveelheid tijd om aan iets te werken. Reinout vertelt dat het hebben van een plek om materiaal te onderzoeken zonder dat daar direct een voorstelling aan verbonden is vrij uniek is in het theater. Hier in Zundert krijgt hij de kans om in deze behoefte aan vrije speel- en onderzoeksruimte te voorzien.

In het onderzoek naar de relatie tussen beeldende kunst en theater is er ook een ander element van groot belang voor de drie makers: de collectieve manier van werken. Voor een theatergezelschap of -collectief is dat een gegeven, maar voor een beeldend kunstenaar, traditioneel gezien opgeleid voor een solistische atelierpraktijk, is

een gezamenlijke werkperiode minder evident. Jochem en Bas hebben inmiddels een reeks residenties op een soortgelijke manier vormgegeven en zo is The Networked Collective ontstaan. Ze omschrijven het zelf als een wisselende groep van ongeveer vijftientig kunstenaars, acteurs, theoretici en performers die collectief kunstwerken, films en stukken produceert. Reinout noemt het 'de blob' in plaats een collectief of een netwerk, een blob die steeds aan verandering onderhevig is en dus geen vaste vorm aanneemt: de gemeenschap blijft altijd 'wordend'.

Hoe gaat het dan in zijn gang, het werken met een los-vaste groep van vijftientig makers? Het komt erop neer dat Jochem en Bas en dit keer ook Reinout als één van de initiatoren, ruimtes creëren en condities scheppen waarin een jam kan ontstaan, een collectieve inspiratie flow waarin samen wordt gemaakt. Het faciliteren van de randvoorwaarden is eigenlijk het grootste deel van het werk. Welke elementen zorgen ervoor dat iets in gang gezet kan worden? Wat is er in de ruimte aanwezig? Welke materialen of instrumenten zijn er voor handen? Ruimte om te blijven slapen, om samen te koken en om een wandeling over de hei te maken zijn daarbij essentieel juist vanuit het geloof dat in die tussenruimte, in een ongedwongen situatie, van alles ontstaat. Één van de belangrijkste condities die ze creëren is dan ook de ruimte om niks te doen. Het gaat hier om de potentie. Er is van alles mogelijk maar de mogelijkheid om niet iets te maken of om niet in een collectieve jam te eindigen is er ook.

Het collectieve werken is tegelijkertijd een onderzoek naar samen leven. In die zin doet het drietal met deze residentie ook voorstellen om het leven op een andere manier in te richten en bepaalde waardes uit te dragen. Bas geeft aan dat ze ook een zekere economische praktijk willen doorbreken, de waarde van geld niet centraal willen stellen - alle meewerkende makers krijgen bijvoorbeeld betaald in de vorm van een kunstwerk, in plaats van in geld - waarmee duidelijk wordt hoe ze op hun eigen manier het huidige kapitalistische systeem bevragen.

Vertrekkende vanuit het vormonderzoek naar de kruisbestuiving tussen beeldende kunst en theater komen Jochem, Bas en Reinout uit bij een alsmaar veranderende blob van kunstenaars die de zeldzame tijd en ruimte krijgt om te proberen. De volgende residentie is er misschien wel eentje waarin de gezamenlijkheid zich nog eerder voltrekt en er nog een laag wordt afgepeld.

Bibi Scholten van Aschat

Zijn jullie de jongens van weleer?

Wakker worden terwijl 1 iemand muziek aan het maken is met een oud mannen masker op. Een ander iemand is iets wat op een broek lijkt aan het naaien en weer iemand anders probeert een home video van een kunstenaar uit de jaren 70 te restaureren om met een projector af te kunnen spelen.

“kom we bouwen even een bioscoop”

“kom we bouwen een theater”

“moeten wie niet wat eten?”

Een lange wandeling maken door wicken landschap.

Terug komen , nog een broek naaien.

“waar is dat orgel?”

“hijs die pij omhoog en trek dit even aan!”

En alles werd gefilmd. De binnenkomst , het koken , het orgel , het opzetten van het orgel, het vertrek. Later samen geknipt tot een voor sommige geestige en andere doodenge film.

Het leek op holistisch kunstenaarschap. Overal waar je komt hoor je te zijn en te filmen.

Opgerold met je hoofd tussen je knieën jezelf als een kanonskogel afschieten de duisternis in en kijken waar je land.

Waarschijnlijk zal dat Wuustwezel zijn.

Bram Suijker

Het is een wereld die je samen creëert. Er is niets rijkers dan dat. Die wereld is oneindig, rijkt naar de sterren, geeft kracht en ruimte. We kunnen onze werelden in elkaar over laten lopen, weten niet meer waar de een begint en de ander eindigt. Je duikt samen onder en komt even niet meer boven. Ook niet als je weer naar huis gaat, want het blijft bij je. We zijn vol, gul, lief, uitdagend en mogen alles. We leren dingen die we nooit dachten te leren, komen op plekken die je anders nooit had ontdekt. Zonder dat onderzoek is er geen ruimte, blijf je alleen en ontdek je niet wat het kan zijn als het nog even niets hoeft te zijn. Het mag vloeien, natuurlijk als water waarvan je de bron niet meer onthouden hebt. Waar begon het? Daar. In Zundert.

Lotte Driessen

Eyewash

The sound of your skin is like the sound of my pen when I move it through the paper. I like to caress your skin. I have fallen in love with your voice.

I would like you to let me reach your hole. I know, I have to go through many layers. Deep. Deep. Deep. Your veins are clearly visible through your skin. Let me reach your center.

I like to smell you. My tears flow from your smell. And this is the most beautiful way to fall in love.

I have fallen in love with you here. In Zundert.

The first date: Zundert

Our first make love reminds me of Iran. In Iran man and woman kissing is forbidden outside. But they secretly kiss each other inside the car.

First make love place: Sofie's car in Zundert.

First kissing place: the kitchen of Zundert barn

It was really amazing to look at you when you were naked on the canvas. I wanted to draw you over and over. You looked amazing.

First time that you were naked as a model for me: The canvas in Zundert.

Van Gogh was able to turn onions into something special by make painting of them.

I could

Smell

Listen

Look

Touch

Taste

Onions in a special way here.

They are not simple.

“Eyes should be washed, in another way we should see. Words should be washed. A word in itself should be the wind, a word in itself should be the rain”

Sohrab Sepehri

It is possible to wash the eyes with onion tears and look them different than before.

For Onions.

Samieh Shahcheraghi

Collectief werken is je overgeven aan een groter geheel en erkennen dat er een groter geheel bestaat, zonder je eigen stem te vergeten.
Het is zoals het leven: uiteindelijk heb je niks in de hand, behalve de dingen die je wel in de hand hebt.

2 vereisten, denk ik nu: 1. ken je eigen stem en hou ervan. 2. zie de ander werkelijk.

Dan moet het wel goedkomen.

Matthijs van de Sande Bakhuyzen

“zijn jullie de jongens van weleer?”

jongens: he weer? Wat? Hoe komt zij ....hoe komt u

“tis nie achtmaal hier he”

jongens: hoeveel?

“das te veel bomen hier”

Jongens: ben u nog steeds opweg naar .naar..naar..

“wuustwezel”

Jongens: vuurwezel?

“wuustwezel”

Jongens: maar dat is weken geleden.

“Wuustwezel”

Jongens: ja dat snappen we maar, he?

Jo: ik snap dit niet

“wuustwezel”

Ng: is ze weer aant fietsen?

Ens: naar waar ? zo ver is het niet. Dit is weken geleden.

“wuustwezel”

Ens: ja mevrouw

Jo: weken geleden wij of zij?

“da is waar jullie uit moeten geraken”

Jongens: wij? Waar? Mevrouw....?

“grmpie”

Jongens: is dit een ritueel?

“de botjes zien ze altijd te laat”

Bram Suijker

Samen stil zijn.

Jeroen Scholten van Aschat

Zundert

Toen ik voor het eerst in Zundert aankwam, werd ik overmand door een warm gevoel van de idee dat 'het leven' ook op deze manier geleid kan worden.

Een grote ouderwetse schuur volgepakt met materialen; verf, doeken, stoffen, naaimachine, instrumenten en kunst. Dat in het midden van velden en een uitgestrekte heide die uitnodigen om enkel en alleen te wandelen en indien gewenst naar dieren te speuren.

Mede daardoor openbaart zich een vrijgeleide om ongeconditioneerd ' bezig' te zijn met wat zich op het moment aanbiedt. En daar zit een ongelooflijke kracht verscholen die de creativiteit met een soort van vreemde waarachtigheid overdekt.

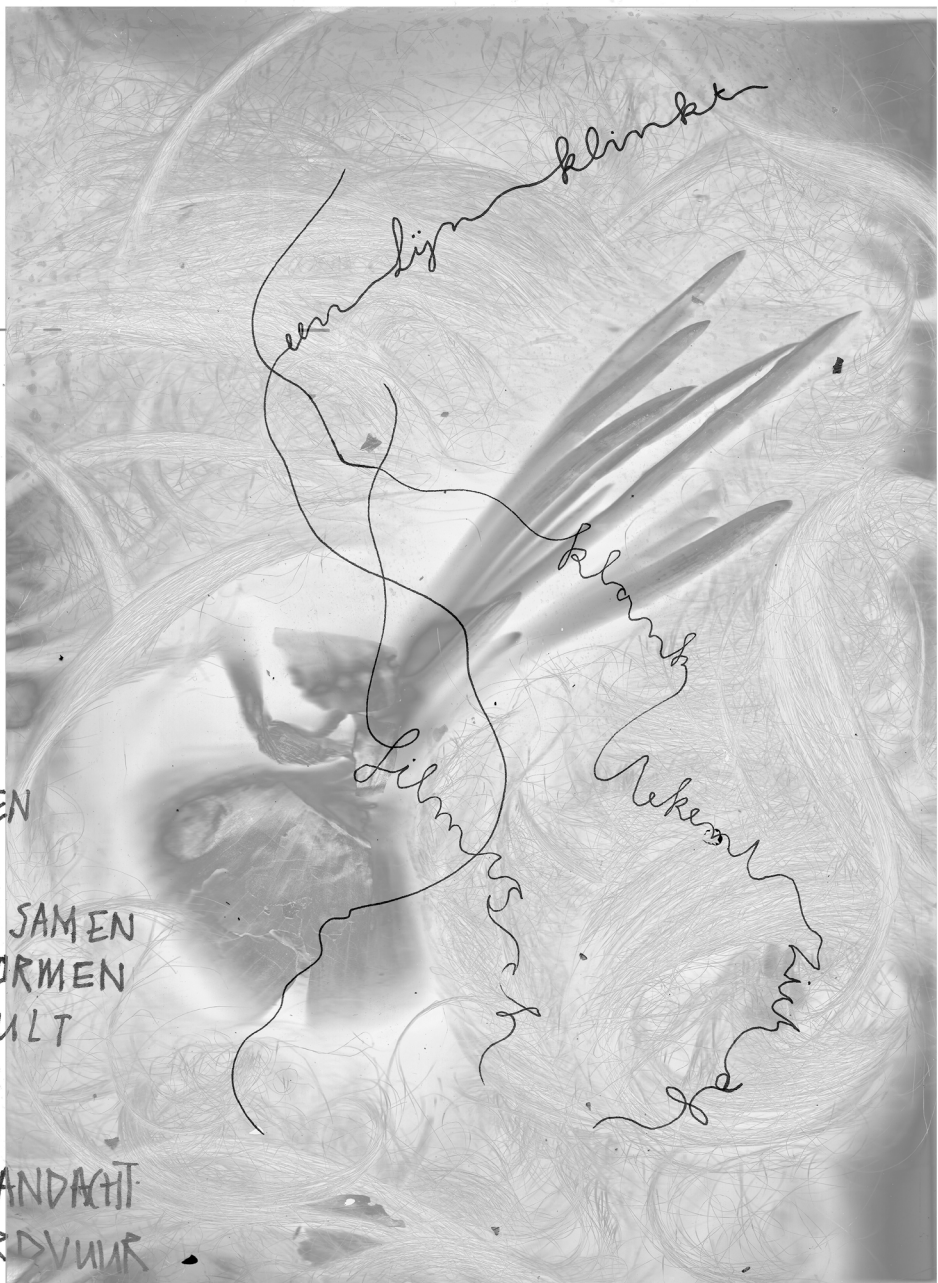
Het magische was dat een 'sessie' uit zichzelf ontstond. Er was geen aankondiging, het begon gewoon. Zoiets kan volgens mij alleen maar gebeuren wanneer alle aanwezigen echt samen zijn en zich vrij, ongecompliceerd en gerespecteerd voelen.

Dat bracht mij, een denkend mens, terug naar een kern die op een of andere manier losstaat van een actief bewustzijn. En dat brengt, wat mij betreft, een interessante vraag naar boven; Wat is de kern van een mens?

Mattias van de Vijver

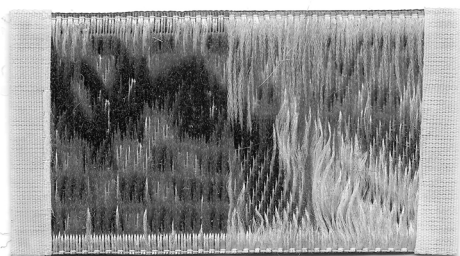

aan lijn klinkt
klank
Lijn
Leken
Lijn

WAAR WORDEN

WAAR WOORDEN SAMEN
KLANKEN VORMEN
BEWEGING VULT
DE RUIMTE
ZORGZAAM
KNETTERT AANDACHT
BIJ HET HAARDVUUR

W

Uien een nacht gegaard

Uien een nacht gegaard is een heel oud receptuur waar de oorsprong niet helemaal bekend van is. Het is een heerlijk bijgerecht maar is ook erg geschikt voor het vullen van een pitabroodje.

Ingrediënten:

- Uien
- Grof zeezout
- Olie

Bereidingswijze:

- 1 leg de uien in een ovenschaal
- 2 bedek de uien met grof zee zout
- 3 verwarm het geheel 10 uur op 150 graden
- 4 pel de uien doe er olie en een beetje zout op.
- 5 bak de pitabroodjes af en vul ze met het uienmengsel.

Smakelijk

Loran van de Wier

Huisgenoten (fragment)

Maar wij, wij, hebben de omweg gemaakt.
We herkenden elkaar met één oogopslag.
Dat is genoeg.
Zijn we in onze eigen val getrapt?
Wanneer hebben wij het pad verlaten?
Wij die wisten dat er geen pad was?
We zijn te vroeg ondergronds gegaan.
Want wij waren het die de Golem maakten.
Uitgehongerd, uitgemoord, ogen uitgestoken,
door inquisities verhoord,
in dwangbuizen gemergeld,
nu nog, nu nog,
kwamen wij samen in onze laatste zuivere adem,
waarin wij zelfs dan, ja zelfs dan nog liefde vonden,
en wij leenden onze formules en cijfers uit
om een kerker van redelijkheid te bouwen
rondom het brute geweld.
Wij boden haar een, uitweg en zij heeft die omarmd.
En nu?
Nu vermorzelt ze ons in onze laatste schuilplaats,
zelfs geen punt maar om in te verdwijnen rest ons.
We staan volledig en continue voor iedereen te kijk.

De Golem brak de wereld in de kleinste stukjes, deeltjes, atomen
en data.

Ik?
Een verzameling data.
Jij?
Een verzameling data.
Wij?
Een verzameling data.
De dingen?
Een verzameling data.
Het individu, het collectief, de samenleving?
De auto, de kever, het koord, de schoen?
De ekster, de rups, het glas, een trein?
Een verzameling data.
Dan is de verzameling als verzameling gaan leven.
Zij heeft haar eigen nieuwe wezens samengesteld,
als geesten die nooit hebben geleefd,
als spoken zonder kleding.

Nu dus,
nu we weer naakt te kijk staan,
lijkt het fijn en goed en logisch en toch ook normaal weer kleren te gaan zoeken.
Ons te bedekken, te verstoppen.
Te verdwijnen in dit weten.
Toch mogen we dat niet doen.

De Golem was noodzakelijk,
en blijft onze vriend.
Al het andere was ondenkbaar.
Natuurlijk is er een fase van verwarring,
hoe kan het anders?
Het verharden van de druk op onze kernen,
de zware, zwarte wolken gif,
ach het is niets,
nu we kunnen leven in het weten
dat de lichtheid
en de vriendschap
onvermijdelijk
aan het winnen is.

Rob van Kranenburg

Colofon

It is part XXVIII Nai Patta Officiel or: Lust for Life

uitgave bij open studio
tentoonstelling 29 & 30 januari 2022
residentie Van Gogh Air, landgoed De Moeren, Klein-Zundert

Reinout Scholten van Aschat
Bas van den Hurk
Jochem van Laarhoven

in samenwerking met:
Lotte Driessen
Bram Suijker
Mattias van de Vijver
Bibi Scholten van Aschat
Matthijs van de Sande Bakhuyzen
Samieh Shahcheraghi
Sofie Hollander
Joost de Haas
Rob van Kranenburg
Aviana
Loran van de Wier

met dank aan:
Ron Dirven
Eva Geenen
Joost
Ad de Klerk
familie Van der Hoeven

